

frem. Derfor vover jeg ogsaa at udtale den Forhaabning, at Socialdemokratiet maaske kan hjælpe i den her nævnte Retning. Jeg kunde jo udvide det og lige saa godt henvende mig til de Konservative. Jeg har gjort det ved andre Lejligheder, idet jeg har ment, at de ud fra deres nationale Livsopfattelse maatte have Forstaaelse af, hvad en anderledes tænkende national Befolkningsdel maa ønske for sig selv. Jeg ved ogsaa, at der er enkelte, der kan være saa konsekvente og tænke saa vidt, som f. Eks. Gad i Heissel og de, der slutter sig til hans Retning. Men ellers prædiker man mest for døde Øren, og derfor vil jeg ikke begynde paa det.

Det var min Mening ikke at behandle flere Spørgsmaal her i det høje Ting ved denne Lejlighed netop for at henlede Tingets Opmærksomhed udelukkende paa det, der er Grundlaget for det hele: hvorledes man skal ordne de kulturelle Forhold. Alligevel vil jeg gerne omtale en Ting, der staar i Sammenhæng dermed, og som har vakt en Del Røre i den danske Presse. I Foraaret fejrede den tyske Befolkning i Tønder en saakaldt Heimatsfest, og det kom da til Rivninger eller Sammenstød mellem den tyske Befolkning og den danske Befolkning, særlig det danske Militær. Jeg rører ikke ved denne Sag, fordi jeg tror, at dette høje Ting kan have Betingelser for at afgøre, hvem der maatte have Skylden, dertil staar man for fjernt. Den danske Presse har dømt meget forskelligt om Sagen. Men det kunde dog være af Interesse at spørge, om man her anerkender Retten for et Mindretal til at holde en Fest, hvor selvfølgelig ogsaa det kommer til Udtryk, med hvilken Kærlighed og Trofasthed man vil holde ved sit gamle Folkesamfund. Det er en Selvfølge, at den Maade, hvorpaa en sliq Fest fejres, maa aftales med Myndighederne. Det er ogsaa sket, og det er ikke min Mening her at ville sige, at man har været smaalig i den Retning. Men det, der skete, var altsaa det, at man fra Militærets Side ikke bevarede den Sindslige vægt, som man kunde vente netop af det. Vi har besværet os derover, men ikke faaet Svar. Det er ellers en Maade, hvorpaa man udtrykker sin Ringeagt. Jeg kan dog ikke tro, at det har været Meningen her. Vi har fra vor Side ønsket en Undersøgelse, men vi har ikke mærket, at en saadan har fundet Sted, i det mindste ved vi ikke noget om, at Repræsentanter for den tyske Befolkning i nogen Retning er blevet spurgt

eller forhørt. Det kan jo være, at man hylder den Anskuelse, at det er fuldkommen nok, naar der i Fremtiden sørges for, at saadanne Forstyrrelser ikke mere sker. Men saa vilde vi jo gerne vide det. Desuden er der givet den Besked fra den danske Konsul i Flensborg i et enkelt Tilfælde, da der blev bedt om billigt Pasvisum, at det kunde ikke lade sig gøre paa Grund af de beklagelige Tildragelser i Tønder. Dette tyder jo paa, at man alligevel har den Opfattelse og vil erklære den for rigtig, at Tyskerne har Skylden, og at man drager Konsekvensen deraf. Derfor er vi interesserede i, at ogsaa den Sag bliver opklaret, thi det hører nu alt med til, hvad vi vil: leve vort eget Liv. Det hører med til Selvbestemmelsesretten, denne Selvbestemmelsesret, som vi kræver gennemført for vort folkelige Mindretal.

L. Rasmussen: Det er sikkert længe siden, Befolkningen med saa store Forventninger og saa stor Interesse har afventet Udtalelser fra Ministerbænken og fra Regeringspartiernes Ordførere, som Tilfældet har været i Aar. Forholdene er af en saadan Art, at man maatte vente at faa at vide fra Regeringsmagtens og de regerende Partiers Side, hvad der vilde blive gjort for at raade Bod paa de frygtelige Forhold, der hersker i Landet. Maaske var man ogsaa stærkt interesseret i at faa at vide, hvorledes det ene af Regeringspartierne, det konservative Folkeparti, vilde stille sig overfor de Tilrettevisninger, som det jævnlige fik fra Venstres Side, paa hvilken Maade det vilde modtage disse Tilrettevisninger. Medens det, hvad den økonomiske Situation angaar, kun har været een stor Skuffelse, hvad man har faaet at vide — rettere sagt, man har intet faaet at vide —, har vi jo faaet fuld Klarhed over de to Regeringspartiers Stilling til hinanden, faaet det at vide paa den Maade, man kunde vente, det vilde ske. I tidligere Tid, da man ikke tog saa humane Hensyn som nu, havde man i Skolerne den Ordning, at naar et Barn havde faaet Ris, skulde det bagefter kysse Riset og takke for naadig Straf: man mente, det var en Erkendelse af, at Straffen var vel forskyldt. Det er man nu gaaet bort fra, man finder, at den Afstrafningsmaade er alt for barbarisk. Men Venstre har indført den paa ny overfor sine kære allierede. Vi har hørt det konservative Folkepartis Ordfører. Ganske vist, han var ked af det, men han kyskede Riset, han takkede for naadig Straf. Men